

tænke lidt nyere over denne Sag, end det hidtil er slet. Støttet paa disse Udtalelser, og efter hvad jeg sagde, at, naar en Ting er daarlig, skal man tale saa lidt om den som muligt — det er mig derimod en Fornøielse, naar jeg kan rose en Ting, enten den saa er levende eller død — vil jeg opfordre Thinget til at vedtage Lovforslaget, som det er. Hvis det ikke skulde opfylde vore Ønsker, haaber jeg, at der vil reise sig en Opposition imod det, som atter vil sætte os i Bevægelse. Men uagtet det saaledes er mit Raad, at vi skulle tage Lovforslaget, som det er, vil jeg dog sige Thinget aabent og ærlig, at, hvis Flertallet bliver enigt om at følge det ærede Medlem for Sorø (Alberti), skal det Dieblik ikke komme, da jeg skal bebrejde Nogen, at han har fulgt det ærede Medlem; thi jeg føler mig overbevist om, at, gaar Sagen ikke igjennem denne Gang, saa vil det ikke vare længe, inden vi faae en Lov, som ikke alene er brugelig, men som Folk ogsaa kunne forstaa, og som de Herrer Politimestre paa Landet vel ville vogte sig for at bruge paa en Maade, som ikke passer. Jeg tror nu, at jeg har udtalt mig temmelig klart og tydelig. Jeg haaber imidlertid, at den ærede Minister ogsaa vil give et Wink for at klare Sagen, hvis jeg ikke skulde have udtalt mig tilstrækkelig tydeligt.

Steenstrup: Det har rigtignok været min Mening hele Tiden, at dette Lovforslag paa en Maade er kommet som femte Hjul til en Vogn. Smidtidigt har jeg selv været med til at bringe Forslaget ind i Thinget, fordi jeg sølte, at der burde gjøres Noget for at forhindre de forfærdelige Misbrug af Budsendelser, som foregaa forskjellige Steder i Landet. Naar det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgtreds (Alberti) sagde, at dette Lovforslag tilsigter at have en Lov, som slet ikke eksisterer, tror jeg, at det ærede Medlem tager fejl. Det er ganske vist, at man kan komme til at misforstaa denne isolerede Bestemmelse, men, at Forordningen af 1791 ikke skulde gjælde for Andre end for Sognefogderne, tror jeg ikke er holdbart. Der staar i den paa-gjældende Bestemmelse af 1791: „Naar nogen Ordre kommer til en Sognefoged“; men hvorfra komme Ordre til en Sognefoged? De komme fra Dyrigheden, og til deres videre Forsendelse bruger Dyrigheden Bud; men de komme ikke fra Sognefogden selv eller en anden Sognefoged, medmindre der er en Dyrighedsperson som første Kilde. Udspringet er Retsbetjentene, som lade Ordreerne flyve ud i Verden, desfra gaa de til Sognefogderne og desfra videre med Bud, og nu siger Loven fra Landsthinget, at, forsaavidt Budsendelse angaar Retsbetjentene, gaar den ud af Verden. Naar den er ude af Verden, er jeg overbevist om, at Loven vil træffe saa mange Mangler i Livet, at man til Østeraaret eller i en nær Fremtid vil blive nødt til at komme med et Supplement, og

det Gode tror jeg, at Loven, naar vi vedtage den i Landsthingets Skikkelse, vil medføre, at vi kunne vedtage noget mere fuldstændigt og helt og holdbart en anden Gang. Noget Godt indeholder Loven dog, idet den vil afhjælpe Misbrug i flere Egne, navnlig der, hvor det ærede Medlem er fra, som talte sidst. Jeg mener altsaa, at man bør vedtage Forslaget, som det ligger for fra Landsthinget, hvor lidet forstaaeligt det end kan være i flere Retninger.

Justitsministeren (Melleman): Jeg tror ogsaa, man kan sige, at dette Lovforslag vil ikke være ganske unyttigt — noget mere altsaa end ikke at gjøre Skade. Det vil ialtsald i en Del Tilfælde medføre, at denne Budsendelse bliver udført paa Statskassens Regning og ikke hverken paa den Maade, at Husmænd beordres dertil, eller paa den Maade, at Sognene komme til at betale den. Det er ganske klart, at hermed er det hele Spørgsmaal ikke bragt ud af Verden; det Spørgsmaal bliver dog tilbage, om der tilkommer Sognefogderne nogen Hjælp i den ene eller den anden Form, enten ved, at disse Bud stilles til deres Raadighed in natura, eller at de faae en Pengegodtgjørelse for at besørge andre Grunder indenfor Sognets Grændser. Naar man ændrer Loven paa den Maade, som man har gjort det i Landsthinget, er det ingenlunde, fordi man vil sige noget Bestemt om det sidste Spørgsmaal, men den egentlige Grund er, at man fra anden Side har erklæret, at det var egentlig ikke ganske klart, hvorledes Forholdene i saa Henseende stille sig. Jeg tror ogsaa, at man kan sige, efter hvad der er kommet frem, at der vistnok i saa Henseende eksisterer nogen forskjellig Brug paa de forskjellige Steder i Landet. Jeg kan derfor kun sige, at mig forekommer det rigtigst at tage dette Lovforslag og saa gaa ud fra, at de Mangler og Ulemper, der endvidere kunne være forbundne med denne Ting for Sognefogdens Bestemmelse, senere maa rettes. Skulde altsaa Thinget følge denne Opfattelse, kan jeg kun sige, at jeg vil være villig til at nedlægge Forestilling til Kongen om denne Lovs Sanktion; men skulde Thinget vælge at sende Sagen i Udvalget eller paa den ene eller anden Maade tilkjendegive, at man ønsker at overveie den yderligere, kan jeg naturligvis fra mit Standpunkt heller ikke have Noget derimod at indvende.

D. Christensen: Ja, der er et gammelt Ordssprog, som siger, at af to Under vælger man det mindste. Det er min fulde Overbevisning, at, uagtet dette Lovforslag tilbørlig vil forseile sin fulde Bestemmelse, vil det Onde, som bliver tilbage, være meget ringere end det, der nu eksisterer. Jeg er derfor enig med den ærede Minister i, at faae vi ikke Ondet rykket helt op med Rode, er det dog et væsentligt Skridt, her bliver gjort.